

ACHTERGROND MUZIEK

(Background music)

Blijspel in drie bedrijven

door

JAMES R. SMITH

vertaling

Janny Spijker

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **ACHTERGROND MUZIEK - Background music** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JAMES R. SMITH** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **6** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Leona Elliot

Roberta Osborn

Ann Medwin

Webster Applegate

Miriam Eberhart

Mrs. Redmond

Het stuk speelt zich af in de ontvangsthal van Sheffield House, een gerestaureerd Victoriaans herenhuis, dienstdoende als museum.

DECOR:

De achterste helft is twee treden hoger dan het voorste gedeelte. Middenachter is een dubbele deur die naar binnen toe opengaat. Daarachter zijn de ingang en de daarbij behorende vestibule. Aan weerszijden van de deur is een smal hoog raam. Linksachter een trap, die in twee gedeeltes naar boven gaat. Een bronzen herfstbeeld staat aan het begin van de trap. Het tussengedeelte wordt verlicht door een glas-in-lood raam. Onder het tussengedeelte van de trap is een houten bankje, in de trap ingebouwd. Twee etalagepoppen, een man en een vrouw, zijn daar geposeerd, gekleed in Victoriaanse kleding. De vrouw zit op de bank, de man staat ernaast. Een groot bord is tussen hen ingeplaatst, waarop staat: NIET AANRAKEN.

Linksvoor leidt een deur naar de keuken en andere ruimtes.

Rechtsachter is een alkoof met drie grote ramen met kanten vitrage en fluwelen gordijnen. Voor de alkoof staan een metalen bureau en stoel uit dezelfde tijd. Op het bureau: bureaulamp, pocketboek, schrijfblok, potloden en pennen in een koffiebeker, een vaas met bloemen en een telefoonboek.

Naast het bureau staat een metalen prullenbak. Rechtsvoor leidt een grote dubbele deur naar de muziekkamer. Aan elke kant van de deur staat een Victoriaanse stoel met daarop een bord: NIET OP DEZE STOEL ZITTEN. De hal wordt verlicht door een grote kroonluchter en bijpassende wandlampen naast de deuren en bij de trap. In de vestibule hangt een kleinere kroonluchter. Rechts naast de ingang zijn

drie lichtknopjes. Er ligt een versleten kleed op de vloer. Een looper leidt voor de toeristen van de ingang naar de muziekkamer en vandaar naar de trap en de trap op. Naast de ingang staat aan elke kant van de dubbele deur een palm in een pot.

EERSTE BEDRIJF

Een vrijdagmiddag in de herfst. Linksvoor is een tafel geplaatst met twee klapstoelen. Dit is voor de toeristen. Op de tafel staan een koffiezetapparaat, melk, suiker, plastic lepeltjes, wegwerpbekers, servetjes en een schaal met koekjes. Aan het koffiezetapparaat hangt een briefje waarop staat: **geen koffie tijdens de rondleiding**. Een prullenbak staat naast de tafel. Er is rommelig gebruik gemaakt van verlengsnoeren, omdat er te weinig electriciteitspunten zijn.

Als het doek opgaat is de hal verlaten. Even later zijn twee personen te zien en te horen in de vestibule.

LEONA (*af*): Voorzichtig, Roberta, je gaat te snel voor mij.

ROBERTA (*af*): Sorry, mrs. Elliot.

LEONA: Wacht even, dan doe ik de deur open.

ROBERTA: Au!

LEONA: Toch niet weer je voet?

ROBERTA: Ja, mrs. Elliot.

LEONA: Liever jouw voet dan de mijne. (*ze opent de deur en komt achterwaarts naar binnen. Zij en Roberta dragen een oud Victoriaans bankje naar binnen. Leona roept over haar schouder*) Wil iemand alsjeblieft komen helpen! Til jouw kant even hoger, Roberta. Je duwt me! Ik ben degene die achterwaarts loopt, weet je. Ik heb het gevaarlijkste werk.

ROBERTA: Sorry, mrs. Elliot.

LEONA: Denk om je handen als je door de deur gaat.

ROBERTA (*nu ook zichtbaar, komt door de deur*): Auw! M'n handen.

LEONA: Ik wist het. Zet neer. Wat heeft het voor zin je te waarschuwen als je toch niet luistert?

ROBERTA: Ik luisterde wel.... Ik keek alleen niet.

LEONA: Doe de voordeur dicht.

ROBERTA: Ja, mevrouw. (*gaat af*)

LEONA: En niet dichtslaan!

ROBERTA: Hè? (*slaat deur dicht*)

LEONA: Breek dat glas en zie wat er dan met jou gebeurt, jongedame.

ROBERTA (*terug*): Sorry, mrs. Elliot.

LEONA: Til maar weer op. (*tillen het bankje op*) Niet bij de arm, Roberta! Zet neer! Dat is dé manier om de arm eraf te breken. Til het op aan de onderkant. (*tillen*) Dit bankje was mijn moeders trots. Ik heb het jaren gekoesterd.

ROBERTA: Waar was het al die jaren?

LEONA (*afwezig*): Ik geloof dat mr. Elliot hem ergens in onze schuur vond. Laten we het weghalen bij de ingang. (*komen verder*) De hal is leeg! Hoe vaak moet ik jullie nog vertellen de ingang nooit onbewaakt te laten. Volgens de statistieken zijn wij rijp voor een inbraak. Oh, ik zou me zoveel geruster voelen als er een man ons kwam helpen. Zet neer. Wie heeft er dienst vandaag?

ROBERTA: Miriam en Ann zijn hier.

LEONA: Miriam is meestal heel taakbewust. Ze is vast met een rondleiding bezig.

ROBERTA: Ann misschien ook wel.

LEONA: Alleen als er een man in de groep zit. (*inspecteert de ruimte*) Wat een rommel. Je zou denken dat er een kudde door het huis gaat in plaats van een groep. Pak je notitieblok!

ROBERTA: Ja, mrs. Elliot. (*pakt snel pen en blok*) Mag ik u wat vragen, mrs. Elliot?

LEONA (*inspecteert de planten*): Wat is er? Deze arme drommels staan droog. Geef ze water.

ROBERTA (*schrijft*): Zal ik doen. Wat heeft u tegen Ann?

LEONA (*zoekt naar stof*): Ik heb iets tegen alle vrouwen die zichzelf... ten toon spreiden in de hele stad, als je begrijpt wat ik bedoel.

ROBERTA: Maar ze is artieste.

LEONA: Is dat een reden of een excuus? Er zit stof in de hoekjes van dit beeld. Die plekjes vergeet je altijd.

ROBERTA (*schrijft*): Ja mevrouw.

LEONA: Ze zeggen.. dat ze zelfs.... naakte mannen schildert.

ROBERTA: Welke kleur?

LEONA: ... Kleur heeft daar niets mee te maken. Ze vervormt hun.... je weet wel. (*ontdekt een fout aan de kleding van een pop*) Oh, hemel! Er mist een knoop aan Henry's gulp. Maak het!

ROBERTA (*geschokt*): Dat zou ik niet kunnen!

LEONA: Laat Miriam het dan doen. Zij vindt het vast niet erg. Ze heeft ook al beloofd wat reparaties te verrichten aan de japon van Teresa. (*bewondert de jurk van de vrouwelijke pop*) Zo teer. Zo liefelijk. Samengehouden door de waardigheid van miss Teresa en mijn veiligheidsspelden. (*kijkt naar bankje*) Is dat bankje niet een prachtige aanvulling op onze Sheffield House collectie?

ROBERTA (*naar bankje*): Het heeft een... vreemd geurtje. Zit het net zo ongemakkelijk als het eruit ziet? (*gaat zitten*)

LEONA: Niet erop zitten, Roberta! Kijken en niet aankomen! Dat is de eerste regel van Sheffield House. Wil je een gids worden, leer dan de regels!

ROBERTA: Ik zal het proberen te onthouden, mrs. Elliot.

LEONA (*bij de gastentafel, inspecterend*): Je moet respect hebben voor het verleden, kind. Helaas krijgen we pas respect voor ouderdom als we zelf oud worden.

ROBERTA: U bent zo gul, eigenlijk zou dit museum.. "De Leona Elliot Memorial" moeten heten. Ter nagedachtenis aan Henry Otis Sheffield!

LEONA: Wat een leuke.... mogelijkheid. Ik ben natuurlijk veel te bescheiden om daar aanspraak op te maken voor mijn dood.

ROBERTA (*schrijft*): Dat zou leuk zijn.

LEONA (*ruikt aan de koekjes*): Hoe oud zijn deze koekjes?

ROBERTA: Pas van vorige week.

LEONA: Dan is het goed. Ik was bang dat ze oud waren. Roberta, ik heb een belangrijk besluit genomen.

ROBERTA: Heeft het te maken met mij of mijn koekjes?

LEONA: Het runnen van dit museum met alleen maar vrouwelijke vrijwilligers, valt me zwaar. We moeten een man aan de staf toevoegen..... Fulltime.

ROBERTA: Oh, mrs. Elliot, dat dacht ik nou ook.

LEONA: Het moet een zelfstandige, wilskrachtige en moedige man zijn. Ik wil een man die er staat en de leiding neemt!... En mijn instructies opvolgt.

ROBERTA (*teleurgesteld*): Dat betekent zeker dat u uw man vraagt voor die baan?

LEONA: Oh nee! De laatste keer dat hij hier was... betrapte ik hem toen hij net wilde gluren... onder miss Teresa's jurk. Op zich had ik dat niet zo erg gevonden, maar de arme sul.. ik bedoel, de arme lieverd raakte daarvan zo opgewonden. En hij weet niet meer zo goed tegenwoordig.... wat hij daar mee aan moet. (*enthousiast*) Ik weet al wat!

ROBERTA: Wat?

LEONA: Laten we een lijst maken van alle mannen die we kennen en die in aanmerking komen.

ROBERTA: Ik ben al jaren bezig met het maken van zo'n lijst.

ANN (*op vanuit muziekkamer. Ze heeft net als de rest kleding aan wat zij Victoriaans vindt. In haar geval aangevuld met een overvloed aan sieraden*): Roberta, ik heb een boodschap voor..... (*koeltjes*) Oh, hallo, Leona.

LEONA: De hal was leeg toen ik binnenkwam. Waar was je?

ANN: Ik had een afspraak in de muziekkamer.

LEONA: Als je maar niet gerookt hebt. Je hebt daar toch geen groep, hè?

ANN: Nee Leona, ik heb daar geen groep.

LEONA (*terug naar bankje*): Sorry, maar het gebeurt weleens dat jij een

groep achterlaat ergens tussen de eetkamer en de bibliotheek om even een sigaretje te roken.

ANN: Dat is maar één keer gebeurd.

LEONA: Dan nog, ze hadden wel iets kunnen stelen.

ANN: Het waren nonnen, Leona.

LEONA (*tegen Roberta*): Dat is de tweede regel, Roberta. Laat nooit een groep alleen! Toeristen zijn niet te vertrouwen. (*tegen Ann*) Waar is Miriam?

ANN: Miriam is boven met een groep. (*naar bankje*) Hoe kom je in vredesnaam aan dit afschuwelijke ding?

LEONA: Dit was van mijn moeder! Ik wil het tentoonstellen in de muziekkamer.

ANN: Dat meen je niet! Het zit onder de vogelpoep!

LEONA: Uitwerpsele, Ann. Er zitten een paar vogeluitwerpsele op. Het valt bijna niet op. Ik ben uiteraard van plan het opnieuw te laten bekleden, maar in de tussentijd leggen we de grote sjaal van de piano er wel overheen.

ANN: En die stank? Hoe wil je die bedekken? Bah! (*schenkt zichzelf koffie in*) Tussen haakjes, Leona, Mrs. Redmond heeft gebeld. Ze reist morgen het halve land door, alleen om het huis te bezichtigen. Iemand koffie?

LEONA: Laat mevrouw... hoe ze ook heet... maar aan mij over. (*tegen Roberta die in haar pocketboek staat te lezen*) Heb je niets beters te doen, Roberta, dan het lezen in een van jouw hoe-te-doen boeken? Neem van mij aan dat je beter je eigen leven kunt leven dan te lezen over dat van iemand anders.

ROBERTA: Ik heb dit boek van Ann gekregen.

LEONA: Dan veronderstel ik dat het geen copie van de bijbel is.

ANN: Je zou deze moeten lezen, Leona. Een geïllustreerde gids over..... diverse sex-technieken.

LEONA: Hm! Zal wel science-fiction zijn.

ANN: De schrijver belooft.... de vurige passie in de lezer los te maken.

LEONA: Ik hoop dat je die hier niet zal loslaten, Roberta.

ROBERTA: Mijn vurige passie slaapt nog, ben ik bang.

LEONA: Blij dat te horen. Wat is de titel van dat boek?

ROBERTA: "Nieuwe kijk op Pubertijd".

ANN: Je moet toegeven, Leona, dat daar alle problemen beginnen.

LEONA: De problemen beginnen pas als mensen zoals jij die rommel kopen en daarmee de schrijver aanmoedigen nog meer rotzooi te schrijven! (*tegen Roberta*) Leg dat boek weg, meisje, je hebt later nog genoeg tijd voor pubertijd. Nu wil ik dat je je groepsspeech repeteert, voor de rondleiding.

ANN: Wacht! Het is al erg genoeg dat ik mezelf elke dag die onzin hoor zeggen. Je vindt het vast niet erg als ik niet blijf om het Roberta te horen repeteren. Ik ga naar het koetshuis om te kijken of er nog schilderijen van mij zijn verkocht. *(naar keukendeur)*

LEONA: Soms is het beter om je op het ergste voor te bereiden, Ann.

ANN: Ik vind nog steeds dat jouw moeders bankje stinkt. *(af)*

LEONA: Wat zou ik haar graag ontslaan.... maar ze is vrijwilligster. Laten we opschieten, Roberta. Ik moet naar een demonstratie om het oude station te redden.

ROBERTA: Oh, mrs. Elliot, ik ben bang dat ze die al hebben gesloopt.

LEONA: Nee toch?! Ik wou dat mensen mij dit soort dingen op tijd vertelden. Het was mijn beurt om voor de bulldozer te gaan liggen.

ROBERTA: Er zullen nog wel meer bulldozers komen.

LEONA: Ik wou dat het waar was, Roberta..... Maar je hoort het altijd van de zonnige kant te bekijken. Misschien dat ze me ooit zullen vragen de bulldozer-fabriek te redden. Goed, laat maar horen, de speech.

ROBERTA: Helpt u me als ik iets vergeet?

LEONA: Natuurlijk. Rechtop staan, meisje. Waardigheid, Roberta. Waardigheid is de sleutel. De meeste mensen die hier komen, kennen het verschil niet tussen een toiletspiegel en een nachtspiegel, maar betalen graag goed geld om naar iemand te luisteren die denkt het wel te weten. Als gastvrouw van Sheffield House moet je een houding uitstralen die toeristen imponeert en in het gelid houdt. Niet alleen helpt dat diefstal te voorkomen, maar tevens weerhoudt het hen ook om teveel gratis koffie te drinken. Houding, stemvolume en waardigheid. Begin. *(voor Roberta kan beginnen, valt ze haar alweer in de rede)* Stop! Voor je met je speech begint, moet je je handen in deze positie hebben, zodat je je publiek kunt verrassen met je eerste openingsgebaar. Kijk, net zoals ik doe. *(doet het voor)* Okee, aanvallen... ik bedoel, begin. Knipper niet zoveel met je ogen, Roberta. Toeristen hebben niet veel vertrouwen in knipperende gidsen.

ROBERTA: Welkom in Sheffield House..

LEONA: Nee, nee! Verschrikkelijk. Waar is het gebaar, Roberta? Je vergat het gebaar. Kijk naar mij. Welkom in Sheffield House. *(maakt zwaaiend gebaar)* Zag je wat ik met mijn arm deed? Kijk. *(doet het weer)* Nu samen. *(ze maken beiden zwaaiende gebaren. Iemand komt op in de vestibule. De haldeur gaat open en Webster komt voorzichtig verder en blijft kijken naar de twee dames)*

ROBERTA: Welkom in ...

LEONA: "Welkom in" en dan het gebaar, Roberta.

ROBERTA: Welkom in het gebaar.. Ik bedoel...

LEONA: Nee, lieverd, dat moet je niet zeggen, maar doen. Met je arm.

Welkom in Sheffield House! (*maakt gebaar*) Zo.

ROBERTA: Welkom in Sheffield House. (*maakt vaag gebaar*)

LEONA: Net als ik. Welkom in Sheffield House. (*maakt groot gebaar*)

LEONA EN ROBERTA (*met groots gebaar*): Welkom in Sheffield House.

WEBSTER: Dank u. Dank u vriendelijk!

LEONA (*naar Webster*): Neem me niet kwalijk. We hadden het zo druk met gebaren maken dat we u niet binnen hebben horen komen. Hoe maakt u het? Ik ben Leona Elliot, directrice van de vereniging voor het behoud van Sheffield House. Mag ik u hartelijk welkom heten....

WEBSTER: Ik weet het, ik weet het. "Welkom in Sheffield House!" (*maakt gebaar*) Ik ben Webster Applegate.

LEONA: En dit is onze miss Osborn. Ik help haar met haar welkomtspeech.

ROBERTA: Hallo. Ik ga volgende week beginnen met de rondleidingen, als mrs. Eberhart weg is.

WEBSTER: Miriam Eberhart?

ROBERTA: Ja. Kent u haar?

WEBSTER: Zij is mijn nicht. Eigenlijk aangetrouwd. Ik hoopte haar hier aan te treffen. Ik kom namelijk niet hier uit de buurt.

LEONA: Oh, wat een leuke verrassing voor haar! Roberta, ga naar boven en zeg tegen Miriam dat ze bezoek heeft. En neem haar groep over.

ROBERTA: Maar ik ken de speech voor de bovenverdieping nog niet. Wat moet ik zeggen?

LEONA: Zeg dat daar slaapkamers zijn. Zeg dat ze werden gebruikt om in te slapen.

ROBERTA: Ja, mrs. Elliot. Neem me niet kwalijk. (*via trap af*)

LEONA: Blijft u lang, mr. Applegate?

WEBSTER: Tot morgen.

LEONA: Zijn Miriam en u met elkaar in contact gebleven?

WEBSTER: Nee, we hebben nooit contact gehad. Feitelijk hebben we al dertig jaar geen contact gehad.

LEONA: Dan hebben jullie heel wat in te halen. We zijn allemaal heel trots op Miriam, kan ik u wel vertellen. Weet u dat ze hier in elk comité zit?

WEBSTER: Is dat goed?

LEONA: Goed? Het is geweldig!... Dat was ik vroeger ook, maar.... (*vertrouwelijk*) Ik moest een beetje gas terugnemen. Mijn man, weet u. Ik moet dicht bij huis blijven om hem in de gaten te houden.

WEBSTER: Is hij ziek?

LEONA: Erger. Hij is met pensioen. Maar genoeg over mijn sores. U bent

hier voor Miriam. Ze is onze plaatselijke beschermster. Ze heeft de leiding in comité's om de tractorstoelen fabriek te behouden, het oude theater. Ze is ook de voorzitter van het comité voor het blijven bestaan van het symfonieorkest!

WEBSTER: Zo'n kleine stad heeft zijn eigen symfonieorkest?

LEONA: Nog niet, maar zodra we dat hebben, weten we dat we hem zullen moeten redden.

WEBSTER: Goed gepland.

LEONA: Mag ik u iets vragen, mr. Applegate?

WEBSTER: Een donatie?

LEONA: Oh, mijn hemel, dat was ik helemaal vergeten..... maar nu u erover begint. Geeft u me maar gewoon de drie dollar die we berekenen voor een toer. In dat geval is de tijd die Miriam aan u besteed, niet verspild.

WEBSTER (*heeft niet veel geld bij zich. Zoekt het met tegenzin bij elkaar*): Hier zijn twee dollarbiljetten. Vindt u kleingeld geen bezwaar?

LEONA (*houdt haar hand op*): Daar ben ik aan gewend. Één van de vervelende gewoontes van onze contributiebetalers.

WEBSTER: Twee dollar en achtennegentig cent. Ik kom twee cent te kort.

LEONA: Maakt u zich daar maar niet druk om, mr. Applegate. (*stopt het in de bovenste la van het bureau*) Hartelijk bedankt. Mag ik u nog één ding vragen?

WEBSTER: Ik heb m'n chequeboek niet bij me.

LEONA (*lacht*): Leuke grap. Wilt u mij misschien helpen deze bank in de muziekkamer te dragen?

WEBSTER: Met genoegen.

LEONA: Neemt u dat eind, dan loop ik achteruit. Dat ben ik gewend. Klaar? Tillen!

ANN (*op via keukendeur*): Verdorie! Niet één waardeloos schilderij verkocht.

LEONA: Nou, nou... ze zijn toch niet allemaal waardeloos? Amateuristisch misschien.

ANN (*ziet Webster en wordt verleidster*): Hé, hallo. Wacht u op een.... gids? Ik ben toevallig vrij op dit moment.

LEONA: Je mag dan vrij zijn, maar deze meneer heeft net drie dollar betaald voor Miriam.

ANN: Leona, sinds wanneer..... worden wij verkocht?

LEONA: Zet maar neer, mr. Applegate. Ann helpt me nu wel.

WEBSTER: Ik vind het echt geen probleem even te helpen, mrs. Elliot.

LEONA: Dank u, maar dit hoort bij Ann haar taken. Kom Ann, help me. Pak de onderkant van mr. Applegate.

ANN: Weet je zeker dat hij dat niet vervelend vindt?

LEONA: Zodra ik het had gezegd, wist ik dat ik het verkeerde zei. Mr. Applegate, dit is Ann Medwin. Ze is onder andere, onze plaatselijke...

ANN: Artieste!

WEBSTER: Leuk u te ontmoeten. *(geven hand. Ann houdt zijn hand vast)*

ANN: Wat Leona ook over mij verteld mag hebben, onthoudt... het is allemaal waar.

WEBSTER: Ik zal het in gedachten houden.

ANN: Blijft u lang hier?

WEBSTER: Alleen deze nacht.

ANN: Dat is lang genoeg.

LEONA: Mijn bankje, Ann. Mijn bankje!

ANN *(laat Websters hand vallen)*: Oh, verdwijn met je oude bankje.

LEONA: Ja. En daar ga jij me mee helpen. Nou, til jouw kant op. Vooruit, mars! *(af in muziekkamer)* Mr. Applegate, houdt u de deur open. Ann, je gaat te hard. Ik ben degene die achteruit loopt. Ik doe het gevaarlijke werk. *(Webster sluit de deur achter hen. Kijkt in het rond en gaat snoepen van de koekjes. Miriam komt op via trap. Blijft op tussengedeelte staan om de hal rond te kijken. Ziet Webster die met zijn rug naar haar toe staat)*

MIRIAM: Hallo. *(Webster draait zich om, terwijl Miriam de trap afkomt)* Ik ben Miriam Eberhart. U wilde mij spreken?

WEBSTER: Hallo, Miriam. Ik ben Webster Applegate. Ik neem aan dat dat je niets zegt?

MIRIAM *(schudt hem de hand)*: Webster Applegate? Applegate. Ik weet dat het ergens aan Richards kant van de familie zit. Sorry, ik kan me niet herinneren je eerder te hebben ontmoet.

WEBSTER: Ik was getrouwd met Richards nicht, Elsie Eberhart.

MIRIAM: Oh, natuurlijk. Het spijt me.

WEBSTER: Het spijt Elsie nog meer.

MIRIAM: Ik bedoel dat het me spijt dat ik me je niet direct kon herinneren, maar het is ook al zo lang geleden. Volgens mij hebben we elkaar ooit één keer ontmoet, op iemands bruiloft of begrafenis, geloof ik?

WEBSTER: Elsie's bruiloft en mijn begrafenis.

MIRIAM: Zo.. hoe eh.. hoe is het met Elsie?

WEBSTER: Gezond en levend in zonde.

MIRIAM: Wat?

WEBSTER: Elsie en ik zijn nu bijna drie jaar gescheiden. De scheiding was zo heftig... zelfs de hond vroeg alimentatie.

MIRIAM: Ach, dat spijt me.

WEBSTER: Je bent de enige. Elsie en mij spijt het zeker niet en de hond

ook niet.

MIRIAM: Dat is dan mooi... denk ik.

WEBSTER: Het laatste wat ik hoorde, was dat Elsie in een bus woont en samen met een man, die plastic doodskransen verkoopt, het land doorrijdt.

MIRIAM: Ik.... Ik... neem aan dat dat.. lang goed blijft.

WEBSTER: Nee, dat denk ik niet. Elsie en die gozer hebben nu al ruzie over wie de voogdij krijgt over de bus.

MIRIAM: Ik bedoelde de plastic kransen.

WEBSTER: Oh, ik bedoelde Elsie en haar vriend. Ze zijn zo vreemd.

MIRIAM: Dat vind ik ook. De kleuren zijn onnatuurlijk en de bloemen zijn zo duidelijk nep.

WEBSTER: Ik heb het nog steeds over Elsie en haar man. Ze namen niet eens de moeite om te gaan trouwen. Dat vonden ze zeker niet kunnen tegenover de kinderen.

MIRIAM: De kinderen! Hoeveel kinderen heb je, Webster?

WEBSTER: Drie. Twee meisjes en een teleurstelling.

MIRIAM: Ik heb ook drie kinderen.

WEBSTER: Wil je meer horen over mijn teleurstelling?

MIRIAM: Ik neem aan dat je je zoon bedoelt?

WEBSTER: Ik praat liever niet over hem, als je het niet erg vindt.

MIRIAM: Ik begrijp het. Dan zal ik je wat over mijn kinderen vertellen.

WEBSTER: Maar nu we het er toch over hebben. Mijn zoon speelt in een rockband ergens in Californië. Weet je dat daar net zoveel rockbands zijn als sinaasappels? Ik heb een hekel aan rockmuziek en aan Californië. Hij doet zijn uiterste best ervoor te zorgen dat ik niet onverwachts bij hem op de stoep kan staan. Je mag het wel weten... iedereen weet het tenslotte.... Mijn zoon heeft.... nare gewoontes.

MIRIAM: Drugs?

WEBSTER: Erger. Hij wast zich niet meer en weigert ondergoed te dragen.

MIRIAM: Toch geloof ik dat je hem mist. Een vader en zoon horen close te zijn.

WEBSTER: Ik wil niet close zijn met iemand die zich niet wast en geen ondergoed draagt.

MIRIAM: Oh.. (*stilte*)

WEBSTER: Zo.... het viel zomaar even stil, hè?

MIRIAM: Ja.

WEBSTER (*bekijkt haar wat beter*): Zeg, ik wilde je nog wat vertellen..... Je ziet er geweldig uit, voor je leeftijd, Miriam. Heel aantrekkelijk zelfs.

MIRIAM (*koel*): Dank je. Hoe heb je me gevonden, Webster?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto